

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a trassats des 2.ª tom....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	(3 mesos....	0'85
	(1 any.....	3'25
Dins Espanya ..	(3 mesos....	1'00
	(1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangèr..	(3 mesos....	1'00
	(1 any.....	5'50

UN LLADRE FÍ.

De segü que molts de voltros haureu sortit a passetjá per fora-porta, qualche decapvespre de sa temporada d'hivèrn, d'aquells dies en que sòlen reyná ses calmes de Jané, tan temperats y hermosos, amb un Cèl ben blau y amb un sòl mes que deliciós; quant tots els omellés, atrevits com ells sòls, fan bèfa de la neu de sa muntanya, y carregantsè de blanques flòs vòlen fé creure als teuladers y titines que també pòrtan demunt ses seues branques una espessa solada de neu.

De segü també que'n qualcuna de aquestes vòltes haureu arribat caminant, caminat, a una lloga enfòra de Ciutat, y haureu vist més d'una possessió d'es Viñet ó d'es Pla de na Tesa, amb sa séua guarda d'auveyes de rassa pura mallorquina, blanca com l'ivori, perduda avuy en día casi del tot; amb els seus mènes de llana sedosa y llarga, donant bots devòra ses mares; y haureu sentit es fabiolet des pastó que darrera elles camina, amb so séu ca de casta especial per companero, que'n matèria de mená guardes en sap mes la prima qu'es mateix pastó; y haureu també descansat una estoneta, asseguts en es banch de pedra viva de sa clasta de sa possessió; y conversat qualche mica amb l'amo, que sol essé un pagés de mitja edat, alt, amb bona brassada y quatre pams d'espatla, ben nodrit, ben afeytat, ben vestit encara qu'à la antiga, y homo que sap xarrá p'els colsos, y que li véssa per toles ses parts del seu còs un tò d'autoritat que li escau molt bé.

Heu de sebre, ydò, que a una d'aquestes possessions, amb un amo de ses circumstancies susdites, hey comparegué un decapvespre un homo d'una corantena d'añs, pobrement vestit, que li gastá ses sigüents ó semblants rahons:

—L'amo'n Bartomeu, salut. ¿No'm coneixeu?

—Sí-fà. ¿Tú que no ets En Lloréns, que estaves aquí de pareyó quant caygueres soldat, y t'embarcaves després

amb sa fragata *Perla* per aná a la guerra d'en *Malaparte*?

—Es mateix; encara que més véy y més pòbre; pero també més desengañat d'els homos, y amb més experiència de lo qu'es el mon.

—Heu tròb jo qu'has tornat véy; però aximateix no t'hi tròb tant que no sias hò encara per goñá els pollastres d'unes corregudes.

—Deys veritat. Jo les me gòs encara amb molts de bargantells d'avuy en día que nasqueren despres de l'añy de sa pèste.

—Diguesmè: ¿Que t'has casat? Quants d'infants tens? Com desde les hores no t'he tornat veure, n'estich dejú de tot.

—Fadrí som. Encara tot heu dech. Vuy veure quin temps dura un fadrinet ben conservat.

—¿Y que vens a cercá per aquestes casseres?

—Desitjaria que'm tornasseu prendre per pareyó ó per missatge; si es que no tenguieu cap queixa antiga de mí.

—Res tench que dí de tú. Ans al contrari: moltes vegades te deu havé siulat s'oreya dreta, perque molts de pichs t'he retrèt còm un atlot fané y viu que sabia del tot sa séua obligació... Pero no crech qu'heu puga dí axí tothom, segons ses males nòves que mos han arribades per aquí de tú, des temps qu'has corregut per fora Mallorca.

—En aquesta roqueta, l'amo, se sòlen contá sempre moltes embusteries.

—Mal es, Lloréns, que comènsin a posá la proua demunt un homo, y qu'es digan d'ell cèrtes cosetes; perque ja sabs que «veu del pòble, veu de Deu.»

—Jo ja'm fas el càrrech de tot, l'amo; y massa veitx que vos haurá arribat a ses oreyes de si'm vaitx fé desertó, y de si quant vaitx pará a Madrit vaitx prendre s'ofici de burgués, menjant y beguent y no fent res; visquent esquena dreta, y còses per l'estil; pero casi tot axò es mentida. Vaitx a dirvos la veritat com si'm confessava. Lo únich qu'hey ha de cèrt en tot axò, es solament qu'una curta temporada, amb lo bon propòsit d'estodia el mon y de veure lo mal y lo hò que té, y sebre lo molt

que se son ubèrts els enteniments de avuy en dia, la vaitx fé amb una compaña de lladres.

—¡Ves si es pèste axò, Lloréns!

—Conech qu'es obrá mal; pero també vos puch jurá y perjurá, l'amo'n Bartomeu, que may per may he fet mal a ningú, ni li he tocat un'ungla del seu còs. Avuy, que'l mon ja'm'ha pegat betcollada, tot ha passat. He cobrat per complet s'enteniment, y estich ben apenedit d'aquella mala vida; y en tant es axí que vejent que tan sòls dins es trabay pòt un homo viure tranquil y a plè, vench ara a demanarvos feyna des méu art, resòlt del tot a essé un homo de bé a carta cabal.

—Fé lo que vulgues, Lloréns. Si't vòls quedá de missatge, quedè; pero t'adverteisch que si escapes un punt per petit que sia, don part a n'es Balle perque venga a durtèn sa patrulla de capes, y la pagarás cara. Tú ja saps que se sòlen fé lèves de'n quant en quant, y que sa força está sempre apareyada al mitx des Mercat, y que desiara sòl fé penjòys, sense pámpols ni sarments.

En Lloréns va prometre que seria un homo honrat, que no robaria pús, ni li tocaria may cap fil de ròba, y se quedá en es lloch; menat una vida tan ecsempplá qu'era es modeló d'els altres missatges, per lo fiat y serviciet.

S'estrevengué qu'un dia, que cercèt era el Divèndres Sant, arribá a sa possessió, devés les nòu, un homo que parexia un criat de bona casa, d'aquells antichs, abrinats y sèrios; rassa que també va desapareisquent de día en día. Preguntá per l'amo y li digué qu'hey anava de part des seu señó, perque li donás a bon conta una anella grassa y tènre per fé un present de festes a n'es seu missé. Contestá l'amo qu'anás a sa guarda y triás sa que volgués, y que digués a n'es señó de part sèua que manás sempre en tot lo que fos des seu gust y agrado.

En Lloréns, qu'era allá pròp, vejent sa cara de sant que feya aquell homo, digué totduna qu'hagué girat s'esquena:

—¡Bon caspi, l'amo! Y quina fatxa de beninòni que fa aquest criat. Si ves-

seu quines ganes m'han entrat de robarli s'añella.

—Y ara! ¿Com estám aquí, Llorèns? (respongué l'amo.) Enjega depressa des téu cervell aquesta mala tentació del Diable.

—¡Ay, l'amo 'n Bartomeu! No es tan mal pensament com vos calculau. Jo no desitx mes que ferli una broma, amb sa bona intenció de goñarme un camarada.

—Dexèt de bromes de tan mala casta, y procura essè homo de bé y no 't mancarán camarades.

—Pero, veys, l'amo. Aquest homo es lè per essè robat.

—No heu vuy sebre. Recordèt de lo que 't tench promés.

—Pero, vos veuriau còses que no heu vistes may; y sabriau fins ahont arriba sa méua habilitat.

—Ja supòs que 'n serás mèstre en l'art de robá, y no tench cap mica de necessitat de que m'ho demòstres amb una pessa d'ecsámen.

—Pero, veys. Jo dins Ciutat encara no he tench ni un amich, y si demá hey de mesté qualcú que me serveisca en cap assunt no sé à ne qui tench d'acudí.

—¡Que tant de peronetjá! ¡Vaja una manera estranya de crearsè amichs! Jo voldria qu'un Sant del Cèl me dignés que té que veure s'amistat amb so robarli s'añella.

—Y molt qu'hey té que veure. Vos teniu una mala ideá d'els homos y des robá. Dexaumè fé aqueixa pròva, que se cèrt que vos heu de deverí.

—¿Devertí de que fassan mal à un germá méu?

—Si jo no tract de ferli cap mica de mal.

—Maldement. Li bastará es susto.

—Si no s'en temerá.

—¡Que vols dí! ¿No s'en temerá y li vols robá s'añella?

—Vos assegure que no s'en temerá; ni creurá may que l'hey hajan robada. Ell mateix tornarà à cercarne un altre.

—Si axò no pot essè.

—¡No ha de podè essè! Dexaume fé sa pròva y veureu com després aquest homo s'en tornarà à Ciutat mes content qu'un Pasco.

—Tant dirás que 'm farás riure. Si tú m'asseguras que s'en ha de torná mes alegre que no es vengut; que no li has de fé gens de mal y que no s'ha de teme de la fèta, te don il·lencencia, per una sola vegada, perque li ròbies s'añella, com qui fé una bèrba; y axí mos farèm es càrrech de sa téua trapasseria.

Ja no esperá sentí res mes En Llorèns. Corregué à sa seua illitera, prengué un parey de sabates usades qu'hey tenia y s'alluñá de ses cases abans qu'es criat tornás de sa guarda amb s'añella triada.

Es camí de Ciutat, un quart lluny de sa possessió feya una girada seca y tenia paret verde à cada costat. Un poch abans d'aquesta girada, En Llorèns dexá en

tèrra sa sabata mes veyá de ses dues, y després de sa girada deixá s'altre y s'amagá. Vengué poch temps després es criat amb s'añella fermada y carregada. Com podeu pensá duya es cap baix y mirava en tèrra. Vé sa primera sabata, repará qu'era un poch veyá y li pegá cossa. Arribá mes eullá de sa girada, trobá s'altre sabata casi nòva y se aturá.

—Si jo hagués cobida s'altre, (pensava,) ara tendria un parey de sabates qu'encara los podria trèure una mica de such. Qualque carreté les ha perdudes. Li han caygut des carro y no s'en ha temut. Casi estich per torná arrera, pero aquesta añella pesa massa per tornarhi carregat... La dexaré fé à su-quí.

Dit y fet. Se descarregá, y es posá à corre cap à sa primera sabata.

Encara no havia donat vòlta à sa girada, qu'En Llorèns ja s'havia carregat s'añella, y fora camí corria cap à sa possessió, per entre s'espessura d'els arbres.

Quant l'amo el vé qu'arribava, mitx sustat li preguntá:

—¿Y ahont has deixat es criat?

—Ara torna à cercarne un altre.

—¿Y tú no li has fet res?

—Ni m'hi som arrambat de cent passes enfora.

—¿Y com li has pogut prendre s'añella?

—Jo no l'hey he presa fins qu'ell l'ha haguda dexada.

—Espliquèt. ¿Com pot essè? Jo tench un dret de sebrerhó tot fil per randa.

En Llorèns anava à contarlehi à pedres menudes, pero es criat qu'arribava correns à ses cases, tot suat y acalorat, no li doná lloch à contarhó.

—Quina passada, l'amo, que m'ha seguit; (digué tolduna d'arribá.) ¿Creuriau vos que s'añella m'es fuyta?

—Descansa un poquet y alena. Ja heu contarás després.

—De segú que deu torná essè à sa guarda, perque no es molt enfora d'aquí es lloch ahont l'he perduda.

—T'es fuyta, ó l'has perduda. ¿En que quedám?

—M'es fuyta y per axò l'he perduda.

—¿Que no la t'hajan robada!

—¿Robada? ¡Ca! No pot sè. Ell no hey havia un ánima en tot aquell redòl.

—Ydo; jo no t'entench.

—Vos diré com es estat. He vist una sabata véya dins es camí; y vista, li he pegat cossa. Després he trobada s'altre; y trobada, he dextat s'añella en tèrra; y dexada, he tornat arrera per replegá es parey; y replegat, he anat allá ahont tenia s'añella; y anat, no hey es estada. S'animalet, quant s'haurá vist tot-sòl, haura esperonetjat fins qu'ha desfeta sa còrda. De segú qu'ha corregut cap dret à sa guarda.

—No es tau segú com creys, (contestá En Llorèns); si erau molt enfora de sa partió.

—Dexaumhó veure per lo meu conhòrt.

—No hey ha cap mica de dificultat per axò, (li va di l'amo); y si vòls triarne un altre la pòts triá y durlatèn.

(Acabarà.)

PEP D'AUBEÑA.

PONGELLES.

I.

Per les ones combatuda
la barca se balancetja,
y el pescador per salvarla
rema que rema.

No vòl la tempesta ayrada
que la llanxa duga velés,
y el pescador per fer via
rema que rema.

Ja no li bastan sos braços
y trèu forces de flaquesa;
mes ¡ay! la mar s'avalota
y ell rema, rema.

No podrá salvar la barca,
perque d'aygo ja está plena,
y el pescador que sa nega
encara rema.

II.

Una triste pobre dòna
mirant la mar tant faresta,
ab los ulls casi plorosos,
resa que resa.

Les onades s'amansexen
y s'espassa la tempesta,
pero el pescador no torna
y ella li resa.

Era son espòs y encara
plena d'angoxa l'espera,
y vessant de sos ulls llàgrimes
resa que resa.

Perduda tota esperança
y mòrta casi de pena,
per ell plorant, tot lo dia
resa que resa.

III.

Demunt l'arena asseguda
una hermosa jove, estava
pensativa y concirosa
contemplant la mar salada.

Les onades que venían
sos peus casi li banyavan,
y ella sols no s'en temia,
y ella sols no ho reparava.

Al mateix temps molt enfora,
ran de la mar oposada,
també per demunt l'arena
un jove s'hi passetjava.

L'aygue del mar que venia
sos peus casi li banyava,
y ell, tampoch, no s'en temia
y ell, tampoch, no ho reparava.

El que hagués tengut lo vol
de'los voltans ó del áliga,
alçante amunt, molt amunt
fins distingí abdues platjes,

hauria vist que à la retxa
que la mar y el cel separa,
uns nlls d' un vent la miravan
y uns ullets també de l' altre.

III.

Si un jove te diu: «hermosa
com tú à n'el mon no n'hi ha cap.
¡Quins cabells que tens tan ressos!
¡Quin cosset més elegant!
¡Saps que t'estimo! no puch viure,
jo per tú me muyr...» ¡ah, fals!
no'l t'escoltes, no'l te mires;
lo que't diu no's veritat.

Si'n veus un que quant te parla
conversar casi no sap,
y quant te troba se queda
com si fós un estorat,
y no't diu paraules dolces
perque té pò de fer llarch;
aquest pot esser que't diga
un poquet de veritat.

IV.

Demunt la negror fàresta
de la boca de la còva
diuen que hi surt cada vespre
la fantasma d' una morta.

De blanchi va tota vestida
y l'acompanyan les òlibes;
quant surt, rendu de cadenes
se sent fins de molt enfora.

Diuen qu'es de bon-deveres
y surt cada vespre, à l' hora
que les estrelles comensan
à brillar ab major forssa....

No tengueu por de fantasmes
qu' els morts están dins la fossa;
no cregueu amb fets ni bruixes;
tot axò son birimboyes.

MESTRE ESCRIVIU.

XEREMIADES.

Hem tengut ocasió de veure s' her-
mosa corona qu' els mallorquins oferei-
xen à sa séua patrona la Vèrge de Lluch.

Mes s' en mereix aquella figura tan
venerada, pero si hem de dí la veritat,
serà aquesta corona una joia digna de
s' imatge à ne qui se destina, coronada
sempre de montañes y de flors, y ara
molt pronte d' or y pedres precioses que
serán sempre sa pròva més patent de sa
devoció que té à Mallorca la Mare-de-Deu
de Lluch.

***

A instancia des dueño d' els bañs de sa
Portella feym à sebre à n' es públich
qu' allà hey ha un Bando que diu que
no pòden entrà dins els departaments

més persones que ses ficsades p' es Re-
glament d' aquella casa.

Son molts els abusos que sense tení
en conta s' incomoditat qu' ocasionan,
cometen persones qu' haurían de pro-
curá cumplí axí com se deu, y si hey
van amb altres ferlès esperà à n' es salon
qu' apòsta hey ha defora.

***

Si Deu ho vòl, enguañy com que pa-
reixca que mos hem d' alliberà des cò-
lera.

Si axí fós, molts de ciris se mereixe-
rian Sant Roch y Sant Sebastià només
per havè escoltat ses súplices d' els seus
devòts.

Moltes de gracies haurían de doná
també à ses Autoritats totes, perqu' han
vetlat per sa salut pública qu' es sa pri-
mera còsa à ne qu' ha d' atendre tothom.

Deu fassa, si convé, qu' aquest seño
còlera no tròp es camí per vení à Ma-
llorca.

***

Després de bastants de calculs, un
amich nostro molt observadó ha trobat
sa siguent estadística per cèrt ben cu-
riosa.

MOSCAS ECSISTENTS Á MALLORCA.

Dins poblacions 10.000,901
A n' es camp 4.354,023

Total 14.354,924

Es qui dupli de sa veritat aprocsima-
da d' aquesta estadística, que cont ses
mosques y se convencerà de sa séua
certesa.

***

Hem rebut es programa des Certámen
qu' ha de celebra enguañy, si Deu ho
vòl, sa societat *La Juventud Artística*,
y no'l publicám tot porque L' IGNORAN-
CIA no es molt gròssa, pero es prèmis, à
n' els quals pòden aspirá totes ses per-
sones que vulgan, son els sigüents:

Primer prèmi ordinari d' honor y cor-
tesia, consistent amb una flor natural,
que será otorgat à s' autò de sa milló y
més inspirada poesia castellana de qual-
sevòl metro y forma y d' assunto que se
deixa à sa voluntat des poeta.

Primer prèmi extraordinari.—Un de-
vocióari que s' adjudicarà à s' autora
(perqu' à n' aquest prèmi nomes li pòden
tirá l' am ses señores) de sa milló oració
en pròsa castellana, dedicada à l' Inma-
culada Vèrge María.

Segon prèmi extraordinari, consistent
amb una ploma d' or de punta de dia-
mant que la guañará el qui result autor
des milló *Soneto*, en mallorquí, que se
refereixca à Miramar.

Tercer prèmi extraordinari.—Un cua-
dro al òli que s' adjudicarà à n' es milló
dibuix à la ploma representant una ma-

rina. Ses séues dimensions haurán de
essé de 0'15 metros per 0'10 metros.

Seté prèmi extraordinari, consistent
amb un ecsemplá de sa traducció de ses
Odes d' Horaci que será adjudicat à sa
milló Oda mallorquina à Ramon Lull.

Vuyté prèmi extraordinari, consistent
amb un cuadro al òli, que s' otorgará à
s' autò de sa milló acuarela representant
una figura artística que deurá essé co-
piada des natural. Ses séues dimensions
de 0'20 per 0'15 metros.

Totes ses composicions, qu' han d' aná
sense firma y amb un lema que les dis-
tingeixca de ses demés, axí com s' acos-
tuma à tots els Certámens, haurán de
essé entregades à n' es Secretari general
del Jurat (Moliners, 12,) abans del dia
20 de Novembre d' enguañy.

Per mes notícies à s' Administració
d' aquest setmanari tendrán un progra-
ma à disposició de totes ses persones
que s' en vulgan enterá.

Don Manuel Milá y Fontanals, sabí
catedràtich de literatura de s' Universi-
tat de Barcelona y distingit literat cata-
là, es mòrt.

Sempre fonch aquest seño modèlo
d' homos vertaderament virtuosqs y de
sebre.

¡Que Deu el tenga en la séua santa
Gloria!

PURA RECONCILIACIÓ.

(Á UNA JOVE.)

¿Que sent mon còr que tant y tant suspira?
¿Perque mon pit amb tal ardor batega?
¿Que's lo que'm pòt passá? punteix ma lira,
Y al mitx del cant encar còm que no heu crega?

¿Còm es qu' els sòns tant mal als sentits pegan,
Burlant l' oreix mon pler y ma esperansa?
¿Perque llágrimes vives mos ulls regan?....
Patesch mon bé d' amor y d' aïoransa.

Puis des que'm plau lletgir l' última carta
Que m' escrigué ton pòls, ma dolsa aymia;
Repassarla no puch sens suplicarte,
Lo bell consòl que'm prometé aquell dia.

Per ssò's que quant vengueres jove à Palma
Després de curta y malahida ausència;
Desde llavors perdé mon pit la calma,
Mes triste fonch llavòres ma ecsistència.

Y al recordar passió un temps benvolguda;
Satjetes foren totes tes mirades;
Qu' enterbolits els ulls, la llengua muda,
Ferides renovaren benhaurades.

Ferides, sí, qu' à l' ánima estasían:
Y el còr à regió divina se lo'n pòrtan;
Mes ¿que se'm dona ja si m' alivian?
Si encar me donan vida, que m' impòrtan?

Y aixis, hermosa jove, ja que'm mala
Remordiment cruèl y parricida,
No vullas per més temps esserme ingrata
Qu'un quart d'aquest, em lleva un any de vida.

Y enuix no sentis perqu' amb ma locura
Lligar de nou el llas romput voldria;
Passió puis tan immensa ni més pura,
Difícilment en altri es trobaria.

D'amor sedent estich des que't vaitx veure;
Amor veitx fins y tot escrit per l'ayre;
Y amor no més suspir des que vaitx creure
Qu'amor sòls n'es la ditxa del trovayre.

Per tant negar no'm vullas l'alegría,
Ni lo perdó que't prech ma nina bella:
Puis reconciliació tant sòls ansia
Ma suplicant y dolça cantarella.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

COVERBOS.

A una Iglesia hey havia un Rectó que se cuydava poch ferm de sa bona direcció de la parroquia y tot anava comsevuya. Un dia aquest Rectó, va comaná a un pintó un cuadro de Sant Pere y Sant Pau y es pintó los va pintá ses galtes molt enceses de coló. Quant va havé entregat es cuadro li digué es Rectó que li agradava pero qu'eran un poch massa vermeys de cara.

—Axò es, (digué es pintó,) que s'em-pagaheixen de veure aquesta Iglesia tant mal governada.

Dos pagesos parlavan d'els Sants di-guents que tenían més devoció, y un digué á s'altre:

—Jo lo que tròb es que Sant Cristofol es el Sant més gran y més valent del Cèl perqu' ell passá el Bon-Jesus á coll de part á part d'un riu; ell cohia un fassé com qui cuy un aubó; ell ara mos guarda de lladres; ell mos diu anau á nadá que ja es hora; ell té sa festa en s'estiu qu'es milló temps que s'hivèrn.

—Tens rahó; (li contestá s'altre), pero que vols que't diga, lo qu'es jo som més amich de Sant Pere perque aquell, una de dues, ó m'obri ó no m'obri; isaps qu'es de bò tení sa pella p'es má-nech!

Un subjèctá qu'havía fet un mal tèrs à una bugadera passá per devant sa casa d'aquesta, mentres ella estava demunt es portal.

—¡Lladre, lladre! (li va dí.)

Ell, per quedarne amb bon nòm de-
vant la gent, li contestá:

—Lladre tú, si'n tens ganes.

Axò me fa recordá lo d'aquell esto-
diant que devia no sé quantes lliures à

n'es séu sabaté y per molt qu'havía promès pagarleshí un sens fi de vega-des, may arribava es dia d'es pago. Es sabaté el trobá en mitx de Cort un dema-tí y n'hi digué quatre de fresques:

—Vostè es un pillo, un lladre, un poca còsa...

Tots es que passavan, heu havían sen-tit y s'estodiant replicá molt sèrio:

—¿Y vostè que li vá contestá?...
*
**

Un que tenia una engina va aná à prendre gelat, y quant comensava à en-saborir-lo va entrá es metge à n'es café:

—Homo, (li va dí;) no sabs qu'es ge-lat es molt dolent per s'engina.

—¡Es molt dolent!... mosso: dumèn un altre tassó à veure si l'acab de matá.
*
**

Un pescadoret se llogá amb dos pa-trons de barques del bòu; mes un dia qu'aquests lo castigaren à no menjá so-pes, ell s'enrabiá de tal modo, qu'amb so guinavel de fé llesques, tayá es coll à n'es dos patrons. Quant es pescadó va essé devant es Jutge, aquest li preguntá:

—¿Quin es es téu ofici?

—Modista, (va respòndre de seguit.)

—¿Com es ara?

—Ja he tayat dos patrons.
*
**

Contan qu'En Quevedo, una vegada qu'estava malalt, es metge li va receplá una purga; mes ell en lloch de prender-le la tirá dins s'orinal.

Torná es metge, vé s'orinal, y es-clamá:

—¡Oh, quina cosa tan dolenta! ¡quin mal no havia de fé dins un còs humá!

A lo que contestá En Quevedo:

—Per axò no heu he volgut prendre.
Figurau-vós com quedaria el señó doctó.
*
**

—Miquèl: ¿còm vens amb so nas tan inflat y que't fa sanch?

—Es qu'En Juan m'ha pegat.

—¿Que vòl dí? ¿En Juan s'ha atrevit à ferté cara?

—No señó, à desferlamé.
*
**

—¿Perque te barayes cada dia amb so téu homo? ¿Es que teniu idèas dife-rents?

—No; perque tenim ses mateixes, ell vòl comendá y jo també.
*
**

Dos pagesos estavan parlant d'el temps, quant plovia tant, y un d'ells deya:

—Lo qu'es si plòu dos dies mes tor-nará neixa lo qu'hey ha devall tèrra.

—¡No heu vulga Deu! (contestá s'al-tre,) qu'hey tènch dues sògres enterra-des.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Deu es infinit.*

SEMBLANSES.—1. *En que no té més qu'un ay.*

2. *En que ama s'òli.*

3. *En que xita sorint.*

4. *En que té disciplines.*

XARADA.....—*Xo-co-la-ti.*

PREGUNTA.....—*Llop-poll.*

CAVILACIÓ.....—*Campins.*

FUGA.....—*Es pagesos son pagesos
Y es ciutadans ciutadans,
Però si's donan ses mans
Pòden está ben entesos.*

ENDEVINAYA.—*Un mató.*

GEROGLIFICH.

Carlos II, el Hechizado
dels 13 :: S ó L

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un llibre à una pos-sessió de sa montanya?
2. ¿Y una possessió de sa montanya à la má?
3. ¿Y la má à s'arreal de Santa Catalina?
4. ¿Y es marinés à n'es cans?

XARADA

Sa primera es animal
Que fa nòsa p'es carré;
Prima y segona tothom
Si té cap també ne té;
Sa tercera es una paraula
Que no significa res;
Y es tot es un animal:
Té bañes y bòu no es.

PREGUNTES.

1. ¿Còm es qu'hey ha nacions abont à un Prin-cipe el pòren fé Rey à 14 anys y no pòt casarsé fins à 18?
2. ¿Qu'es lo que passa per devant es sòl sense fé sombra?
3. ¿Quina es sa còsa que no es pòt anomená sense romprelre?

UN CABALLERO ANDANTE.

CAVILACIÓ.

ABRES NANS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

V.l.s q.. 't d.g. s. r.h.
P.r q..ns .st.ls h.s d. v..r.
N. h.s d. pl.r. n. r..r.
N. .st. c.nt.ut n. f.ll.

UNA MADRINA CASADA.

ENDEVINAYA.

No deix passá lo que vuy
Y deix passá sa claró,
A n'es temps que correm are
Demunt molt de llits jo hey som.
Fas bòn servici; inimiga
Som de molts de animalons.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)